

Μύκ. Ἀπειράχτον βοτάν' Κερασ. Συνών. ἄβλαβος Β 1.

β) Ἀρκετὰ καλός, ἐπὶ πραγμάτων Πόντ. (Χαλδ.): Φαεῖν -ῖωμιν ἀπειράχτον. 3) Ὁ μὴ θιχθεὶς, ἄθικτος, ἀνέπαφος, ἀκέραιος σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.): Φαγεῖ -ῖωμι ἀπειράχτο. Τὰ χρυσαφικὰ εἶναι ἀπειράχτα (οὐδὲν ἐξ αὐτῶν ἐκλάπη) σύνθηθ. Γεννήματ' ἀπειράγα (ἄθικτα ὑπὸ ζῳῶν) Πελοπν. (Κλουτσίνοχ. Σουδεν. κ. ἀ.) Τὸ φαεῖν ἀτ' ἀπειράχτον ἐπέμ'νεν (δὲν ἤγγισε τὸ φαεῖ του) Χαλδ. Ἀπειράχτον ἐν' τὸ γομάριν (τὸ φορτίον) Κερασ. Συνών. ἄβλαβος Α 2, ἄγγιχτος 2 β, ἄγγιχτος 1 β, ἀκέραιος 1, ἀπάρθενος 2 β. 4) Ἀθικτος, ἀγνός, ἐπὶ παρθένου κοιν.: Ἀπειράχτο κορίτσι κοιν. || Ἄσμ.

Νὰ πάη ἡ κόρη ἀπειράγη, νὰ πάη μὲ τὴν τιμὴ της Πελοπν. Συνών. ἄγγιχτος 3, ἄγγιχτος 3, ἀμάκ-κωτος 2, ἀπάρθενος 1, ἀπασπάτευτος 3, ἀπάτη-τος Β 1 β.

*ἀπειρήνεμα τό, ἀπάρ'νεμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀπειρηνεύω.

Τὸ νὰ παύη τις νὰ κλαίῃ: Ἦρ'νευεν ἐδᾶ, μὰ τ' ἀπάρ'νεμα θ' ἀργήσῃ νὰ ἐνῇ. Συνών. *ἀπειρηνευός.

*ἀπειρηνευός ὁ, ἀπορ'νευός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀπειρηνεύω.

Ἀπειρήνεμα, ὁ ἰδ.: Ὁ τὸν ἀπορ'νεμὸ πόλ'νευε τοῦ το' ἐδῶκα κ' ἤρχετο ἀ τὴν ἀρχή (ἀ = ἀπό).

*ἀπειρήνευτος ἐπίθ. ἀπάρ'νευτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀπειρηνευτός < *ἀπειρηνεύω. Διὰ τὴν στερετ. σημ. τοῦ ἀρκτικοῦ ἀ ἰδ. ἀ- στερετ. 2 α.

Ὁ μὴ παύσας νὰ κλαίῃ: Ἀπάρ'νευτος εἶναι ἀκόμα.

*ἀπειρηνεύω, ἀπαρ'νεύω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀπορ'νεύω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. εἰρηνεύω, παρ' ὁ καὶ ἀρ'νεύω.

Παύω νὰ κλαίω: Ὁ,τι κὶ ἀπαρ'νεύγει-νε. Ὁ τὸν ἀπορ'νεμὸ πόλ'νευε τοῦ το' ἐδῶκα κ' ἤρχετο ἀ τὴν ἀρχή. Ἀπαρ'νευμένος εἶναι.

ἄπειρος ἐπίθ. (I) λόγ. κοιν. ἀνάπειρος Θράκ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄπειρος.

Ὁ μὴ ἔχων πείραν, ἀνεπιτήδειος: Εἶναι ἄπειρος ἀκόμα 'ς τὴ δουλειά του. Γυναῖκα ἄπειρη δὲν τὰ κατάρρε.

ἄπειρος ἐπίθ. (II) λόγ. κοιν. ἄκειρε Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄπειρος.

Ὁ μὴ ἔχων πέρας, ἀναρίθμητος ἐνθ' ἀν.: Ἀπειρα μερμήγκια. Ἐφαγε ἄπειρες ξυλγές. Ἐφέτος ἔγιναν ἄπειρα καρύδια -κουκκιά κοιν. || Φρ. Οὐλο κὶ ἄπειρο (τοῦτο μόνον, εἰρων. ἐπὶ πράγματος μοναδικοῦ) Πελοπν. || Ποίημα.

Κ' ἐλεύθερη, χαρούμενη, γύρου βαρεῖ καὶ πέρα, ἡχοποντεῖ 'ς τὸν ἄπειρο καὶ καθαρὸν ἀέρα

ΔΣολωμ. 260. Συνών. ἀλογάριστος Α 1 β, ἀλόγια-στος 2, ἀμέτρητος 1 β, ἀμετρος, ἄπατος (I) 2.

ἀπείσμωτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.) — Λεξ. Δημητρ. ἀπείσμουτους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *πεισμωτός < πει-σμώνω.

1) Ὁ μὴ καταληφθεὶς ὑπὸ πείσματος, ὁ μὴ ἀγανακτήσας Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Δημητρ.: Ἀπείσμουτους ἰγὼ δὲ μπουρῶ νὰ εἰπῶ τίπουτα Αἰτωλ. 2) Ὁ μὴ μετ' ἐπιμονῆς γινόμενος, ἐκεῖνος δι' ὃν δὲν κατεβλήθη προσπάθεια Πόντ. (Τραπ.): Ἀπείσμωτον ἐφῆκεν τὴ δουλείαν ἀτ' (δὲν ἐπέμεινε νὰ περατώσῃ τὴν ἐργασίαν του)

ἀπεκεῖ ἐπίρρ. κοιν. καὶ Καππ. Πόντ. ἀπικεῖ βόρ. ἰδιώμ. ἀπεκεῖα Καππ. (Ἀξ.) ἀπεκεῖνὰ Χίος ἀπεκεῖνὰς Πόντ. (Ἀμισ.) ἀπεκεῖχὰ Πόντ. (Χαλδ.) ἀπακεῖ Πόντ. (Χαλδ. Τραπ.) ἀπατθεῖχὰ Πόντ. (Ὁφ.) ἀπέκει πολλαχ. καὶ Καππ. (Σίνασο.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. κ. ἀ.) ἀπέκ' Ἡπ. (Ζαγόρ.) Σκόπ. ἀπέκεια Ἡπ. Θήρ. Θράκ. (Αὐδήμ.) Κέρκ. (Ἀργυράδ. κ. ἀ.) Κίμωλ. Μακεδ. Μῆλ. Νάξ. Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Σίφν. — ΣΖαμπελ. Ἄσμ. δημοτ. 700 ἀπέκειο Βιθυν. Θήρ. Θράκ. (Σηλυβρ. κ. ἀ.) Ἴων. (Καράμπ. Σμύρν.) Ἰθάκ. Ἰκαρ. Κάλυμν. Λευκ. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ. Τρίποδ. κ. ἀ.) Χίος ἀπικεῖο Βιθυν. (Ἀρβανιτοχ.) Κάλυμν. ἀπέκεις Κρήτ. ἀπέκειος Τήν. ἀπέκειον Προπ. (Κύζ.) ἀπεκειοῦ Καππ. (Φλογ.) ἀπέκα Κῶς ἀπέκας Κῶς ἀπέκο Ρόδ. Τήλ. ἀπεκοῦ Καππ. (Μαλακ.) ἐπεκεῖ Πόντ. (Κοτύωρ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἐπέκει Πόντ. (Οἶν.) ἐπειθεῖ Πόντ. (Ὁφ.) ἀποκεῖ κοιν. ἀπουκεῖ βόρ. ἰδιώμ. ἀποκεῖα Κρήτ. Κύθηρ. ἀποκὲ Κρήτ. ἀπόκει Ἀθῆν. (παλαιότ.) Βιθυν. (Κατιρ.) Κέρκ. (Ἀργυράδ. κ. ἀ.) Κρήτ. Λευκ. Σέριφ. ἀπόκεια Κέρκ. (Ἀργυράδ. Κάτω Γαρ. κ. ἀ.) Κρήτ. ἀπόκειο Νάξ. — ΜΚρίσπη Χόρτα 241 ἀπόκεις Κρήτ. ἀπο-κειας Κρήτ. ἀπόκα Κάρπ. Κῶς Λέρ. — ΣΚαρτεσ. Καρπά-θιος 54 ἀπόκο Ρόδ. ἀπόκον Ρόδ. ἀκόπο Ρόδ. ἀποκειδὰ Κρήτ. ἀποκειδα Κρήτ. ἀποκειδανὰ Σῦρ. ἀποκειδὲ Κρήτ. ἀπόκαδὰ Κῶς ἀπουτικεῖ Μακεδ. (Σιάτ.) ἀπέτσει Λέσβ. ἀπέτσει Χίος (Μεστ.) ἀπέτσει Θήρ. ἀπέτσει Θήρ. ἀπέ-τσει Χίος ἀπίζει Καππ. ἀπέτσει Λέσβ. ἀπέτσειο Κάλυμν. ἀπίζα Καππ. (Φάρας.) ἀποτσει Ἀπουλ. (Καλήμ.) Κύθν. Μύκ. Σῦρ. ἀπουτσει Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀποτσεις Κύθν. ἀπουτσειὰ Κάλυμν. ἀποτσειδὰ Ἀνδρ. ἀπότσει Κάσ. ἀπότσεις Ἀθῆν. (παλαιότ.) πεκεῖ Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πόντ. (Χαλδ.) πεκεῖς Α. Ρουμελ. (Ναίμον.) πέκ' Θράκ. (Ἀδρια-νούπ. κ. ἀ.) πέκεια Ἰμβρ. Σαμοθρ. πεκεῖνὰ Θράκ. (Γέν. Σαρεκκλ.) πακεῖα Μακεδ. (Χαλκιδ.) πόκα Κῶς πόκαδὰ Κῶς πόκο Ρόδ. πόοκ' Σαμοθρ. πέτσει Σῦρ. ποτσει Εὐβ. (Κονίστρ.) Σέριφ. ποτσει Κύπρ. ποτσειὰ Κύπρ. πούτσεια Καλαβρ. (Μπόβ.)

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀπεκεῖ, παρ' ὁ καὶ ἀπέκει Ὁ τύπ. ἀπέκεις καὶ ἐν Ἐρωφίλ. πρᾶξ. Ε σημειώσ. (ἐκδ. ΚΣάθα σ. 465), ὁ ἀπόκει καὶ ἀπόκεις καὶ ἐν Ἐρωτοκρ., ὁ δὲ ἀπέκειο, ἀπέκειος καὶ ἀποκεῖ καὶ παρὰ Σομ.

1) Τοπικῶς ἐπὶ κινήσεως ἀπὸ τόπου, ἐξ ἐκείνου τοῦ μέρους, ἐκεῖθεν κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Φάρας.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Γύρισε - ἐφυγε - ἤρθε ἀπεκεῖ ἢ ἀποκεῖ κοιν. Ἀπέ-κει ἤρθε Ἡπ. Φεύγ' ἀπόκεια νὰ μὴν πάρω τὸ ξύλο! Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Ἀποκεῖα κὶ ἀπωδὲ Κύθηρ. Πέρακα ποτσει τσαι δὲν τὸν εἶδα Κονίστρ. Πίασα σήμια πόοκ' κὶ δὲ δὸν γεῖδα Σαμοθρ. Ἀνου ποτσειὰ χαμαὶ (σῆκω ἀπε-κεῖ κάτω) Κύπρ. Τοῦ καμες σουρμῆ νὰ πάη τὸ νερὸ ἀπόκει (σουρμῆ = ὀχετός) Σέριφ. Ἀπουτικεῖ ἀπ' βασ'λεύ' οὐ ἡλίους ἀπουτικεῖ θὰ βαρέσ' Σιάτ. Ἀπακεῖ ἀσ' σὸ κεπὶν ἀπέσ' (ἀπε-κεῖ ἀπὸ τὸν κῆπον μέσα) Τραπ. Χαλδ. Ἐπεκεῖ ἐπῆγαμε 'ς ἔναν ὄραν 'ς σὸ χωρίον (ἀπεκεῖ μετέβημεν ἐν μιᾷ ὄρᾳ εἰς τὸ χωρίον) αὐτόθ. || Φρ. Ἀποκεῖ πάν κὶ ἄλλοι (ἐγιναν ἄφαντοι) πολλαχ. || Ἄσμ.

Ἐνὲς ἤμουν 'ς τοὺς οὐρανοὺς καὶ τώρα γὼ 'ρθ' ἀπόκει Ἀργυράδ.

Κὶ ἀπόκειδα ξεκίνησε κ' ἐπαῖξε τὸ δαούλι Κρήτ.

Ἰψὲς ἤμαν 'ς τὴν ἰκκλήσιὰ κὶ σῆμιρ' ἤρθ' ἀπέκεια Μακεδ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Ἰδ. Χρον. Μορ. Ρ 2284 (ἐκδ. JSchmitt) «εὐτὺς ἀπέκει ἐξέβηκε, ὑπάει τῆς Καλαμάτας».

Συνών. ἀπεκεῖθε 1. β) Ἐπὶ στάσεως ἐν τόπῳ, ἐκεῖ πολλαχ. : Ἀποκεῖ κάτισε Κεφαλλ. Νά, ἀποκεῖ πάνου εἶναι τ' ἀμπέλι Προπ. (Κύζ.) Καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρ. : Εἶναι 'ς τ' ἀποκεῖ χωριό - τὴν ἀποκεῖ μερὰ (ἀντί : 'ς τὴν) Πελοπν. (Σουδεν.) Ἡ χρῆσις καὶ μεσν. Πβ. Πρόδρομ. 2, 65 (ἐκδ. Hesselting - Pernot) «τὰ ἐσώτυπα, τὰ ἐξώτυπα, τὰ ἀπέδω καὶ τὰ ἀπέκει». γ) Ἀντὶ τῆς ἀντων. σὺ ἢ αὐτὸς κοιν. : Σὺ ἀπεκεῖ τί λές; Ἀπεκεῖ τί λέει; Δὲ βαρεῖσαι καὶ σὺ 'πεκεινά; Θράκ. (Σαρεκκλ.) δ) Ἐπὶ τῆς εἰς τόπον κινήσεως, πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἐκεῖσε σύνθηθ. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) : Ἀς πάη ἀποκεῖ ποῦ ῥθε. Πήγαινε ἀποκεῖ ποῦ ῥθες σύνθηθ. Πῆρε δὴ γ'ναῖκα τ' τσαὶ τὴ βήαινε ἀποτσεῖ ποῦ θενὰ περάσουνε εὔτειρ' (ἐκ παραμυθ.) Μύκ. Παρατήρα 'ποτσεῖ, παρατήρα 'πωδὰ Πάφ. || Ἄσμ.

Ἡ πεκεῖ ἀδὰ πῇ κλώδκεται τὰ ἄσπρα φορεμένος Χαλδ.

Πλέο δὲν εἶχαν τί κάμη μέσ' 'ς τὴ χώρα

το' ἄγγισε ὁ τσαιορὸ νὰ πὰ 'πουτοῦ το' ἀποτσεῖ

(χώρα = χωριό, νὰ πὰ 'πουτοῦ το' ἀποτσεῖ = νὰ πάν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἤτοι νὰ ξενιτευθοῦν) Καλημ. 2) Χρονικῶς α) Ἀπὸ τότε, ἔκτοτε Θράκ. Καπ. (Φλογ.) Λέσβ. Πόντ. (Κοτύωρ.) Χίος κ. ἀ. : Ἀπέτσει το' ὕσιρα Λέσβ. Ἐπεκεῖ κ' ὕστερία Κοτύωρ. Ἀπεκεῖ καὶ πέρα δὲν τὸν εἶδα Χίος. β) Ἀκολουθῶς, ἔπειτα πολλαχ. καὶ Καπ. (Συνασσ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερσ. Κρώμν. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) : Εφάγαμε κ' ἤπιαμε καὶ ἀπέκει βγήκαμε σιργιάνι Πελοπν. (Αἴγ.) Πάνε καὶ ἀπέκειο πέρασε ἀπεδῶ (πήγαινε κτλ.) Θράκ. (Σηλυβρ.) Κι ἀπέκειο τί νὰ κάμωμνε; Χίος Τὸν ἐσκοτώσανε καὶ ἀπόκειας τὸν ἐροῖξανε 'ς ἓνα βηγαῖδι Κρήτ. Ἀφίνεις τὴ μυζήθρα νὰ πῆνεται μέσα 'ς τὸ καζάνι καὶ ἀπόκεις τὴ μαζώνεις μετὴ γουτάλα Κρήτ. Ἀπόκειας τσῆ παιζει μιὰ καὶ κόβγει τὴν ὀρά τζη (τσῆ παιζει μιὰ = τῆς δίνει μιὰ) αὐτόθ. Ἡγέννησε καλὰ καὶ ἀπέκεια ἠπόθανε Κίμωλ. Φωνάζει κάμπόσον καὶ ἀπόκον ἐρκεται πάλε Ρόδ. Ζυμώνομε τὸ τυρὶ το' ἀποτσεῖ τὸ βάνομε 'ς τὴ βρουγιὰ (εἶδος πηλίνου δοχείου) Κύθν. Τ' ἀμπέλια τὰ κλαδεύουνε τὸ Φλεβάρι καὶ τὰ σκάφτουνε, ἀπέκει τὰ σκαλίζουνε Ἰθάκ. Φάανε κ' ἤπιανε καὶ ἀπέκειο διάησαν Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Μοῦ χτύπησε νὰ σηκωθῶ το' ἀπέτσο ἠσηκώθησε το' ἤφνε Θήρ. Κι ἀπέκο μιλῆς κόμα; Τῆλ. Νὰ λάβον γὼ μιὰ βουλά τὰ λιπὰ 'ς τὰ χέρια μ' καὶ ἀπέκει ξέρον γὼ τί τὰ κάνου Σκόπ. Κάτσι κ' ἔφαγι, πέκεια σ'κώθ'κι κ' ἔφ'γι Σαμοθρ. Ἀ' πολωνέψωμε καὶ ἀπέκειο πλὸς ἂ πάμε μπρὸς Κάλυμν. Δέβα ἐσὺ κ' ἐπεκεῖ ἐρχομαι κ' ἐγὼ Χαλδ. Ἀφ'σ' τὴν κοσσάραν ἄς καλοπαδύν' κ' ἐπεκεῖ σπάεις ἀτεν (ἄφησε τὴν ὀρνιθα νὰ καλοπαχύνῃ καὶ ἔπειτα τὴν σφάζεις) Τραπ. Ἐρθαν εἴκοσ' νομάτ' κ' ἐπεκεῖ ἔρθες ἐσὺ (δηλ. ἦλθες εἰκοστός πρῶτος) αὐτόθ. || Φρ. Ἀπέκειο πλὸς (ἐπὶ τέλους) Κάλυμν. Τώρα καὶ ἀπέκει (οὐδέποτε) Λευκ. || Γνωμ. Πρῶτα φουρνὶν κ' ἐπεκεῖ ἐγκλησίαν (ἐπὶ τοῦ ἐξ ἀνάγκης ἐργαζομένου κατὰ τὰς ἐορτὰς καὶ διὰ τοῦτο μὴ δυναμένου νὰ ἐκκλησιάζε-ται) Τραπ. Χαλδ. || Παροιμ. Ὁ βασον κ' ἐπεκεῖ κακάντσον (γέννησε ἄβγὸ καὶ κατόπιν κακκάρισε. Πρὸς τὸν κομπάζοντα δι' ἔργα τὰ ὅποια ἀκόμη δὲν συνετελέσθησαν) αὐτόθ.

Πρῶτα πίνει ὁ κερναστὴς καὶ ἀπέκει δι' τὸν ξένον (συνών. φρ. ὁ παππὰς πρῶτα τὰ γένεια τοῦ βλογάει) Κερσ. || Ἄσμ.

Κι ἀπέκει πῆγε σπῖτι δους, δὴ μάννα δης ξετάζει Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.)

Ὅπου 'ς ἀγάπη θὰ βαλθῇ ἐμένα νὰ ρωτήσῃ

καὶ νὰ τοῦ εἰπῶ τὰ πάθη μου καὶ ἀπέκει ν' ἀγαπήσῃ

Αργυροῦδ.

Δὲν ἦτο κοῖμ' οἱ βάρβαροι ἀπάνω σου ν' ἀράξου καὶ ἀπόκειας Τοῦρκοι νὰ ῥθουσι γιὰ νὰ σ' ἀπορρημάξουν!

Κρήτ.

Ἀκόμα δὲν τὸν ἤρρηκες τὸ μάνταλο ν' ἀνοίξῃς

νὰ μᾶσε δώσης τὰ λεφτὰ καὶ ἀπέκειο νὰ σφαλίσῃς

Ἀπύρανθ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Πρόδρομ. 3, 211 (ἐκδ. Hesselting - Pernot) «ἐκόλλησε καὶ ἀπέκει οὐκ ἀνασπᾶται».

γ) Τότε Καπ. Κορσ. Σίφν. : Ἀπέκεια εἶχα τὰ κατοίκια, ἦτανε κακοχροινὰ Σίφν. || Ἄσμ.

Ἄν εἶσαι σὺ ὁ ἄντρας μου, ἂν εἶσαι ὁ καλὸς μου,

πές με σημάδια τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἀπέκει νὰ σ' ἀνοίξω

Συνασσ.

Πόντεν ἰδῆς τὴν θάλασσα νὰ γίνῃ περιβόλι,

ἀπέκει ἀκαρτέρα με νὰ πὰμ' μαζὶ 'ς τὴν Πόλι

Κορσ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Γαδάρ. διήγ. στ. 155 (ἐκδ. Wagner σ. 128) «βλέπε καλὰ τὴν στράτα σου, θώρειε τὸν μπουσσουλὰ σου, νὰ μὴν παραστρατίσωμεν καὶ ἀπέκει σφάκελά σου». 3) Ἄλλως Ἰμβρ. Κίμωλ. Κῶς Σίφν. Σκόπ. : Ἐλα ποῦ 'μι ἀνήδουρους, πέκεια ἤξιρα γὼ τί θὰ 'κανα! Ἰμβρ. Δὲ μπουρεῖ οὐ πατέρας-ι-μ', ἀπέκει ἤρχομ'να γὼ τρέχουντα Σκόπ. Κι ἀπέκειο ὅσοι πλερώνουν κυρᾶδες οἱ κακόμοιροι, ὅλο κακὸ εἶναι Κίμωλ. 4) Ἐν τούτοις, παρὰ ταῦτα Νάξ.

(Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Μάν.) : Ἐκαμώνουδ'ανε πῶς θέλει νὰ φύῃ καὶ ἀπέκειο δὲν ἤφνε Ἀπύρανθ. || Ἄσμ.

Μ' ἔδεργε καὶ μ' ἐμάλουνε καὶ μετὰ τὰ βόιδα μ' ἔστειλε...

μετὰ πάγουρα καὶ μετὰ βροχὲς καὶ ἀπέκει δὲν ἐπέθαινα

(ἐκ μοιρολ.) Μάν.

*ἀπεκεῖ-ἄνω ἐπίρρ. ἀπεκειάν' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπακειάν' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῶν ἐπίρρ. ἀπεκεῖ καὶ ἄνω.

Ἐπὶ κινήσεως ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἐκεῖ ἐπάνω, ἀπεκεῖ πρὸς τὰ ἄνω (ὁ τύπ. ἀπακειάν' δεικτικῶς) : Ἀπακειάν' πάει. Ἀπακειάν' ἐξέβεν ἅπ'αν 'ς σὸ ραδὶν (νὰ ἀπεκεῖ πρὸς τὰ ἄνω ἀνέβῃ ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους). Ἀπεκειάν' ἀσ' σὸ περ'βόλ' ἐσέβεν 'ς σὸ κεπὶν (ἀπεκεῖ ἀπὸ τὸν τοῖχον ἀναρριχηθεῖς εἰσῆλθεν εἰς τὸν κῆπον). Συνών. *ἀπεκεῖ - καὶ ἄνω.

*ἀπεκεῖ-ἄνωθεν-κ' ἔσω ἐπίρρ. ἀπακειάνθεν-κ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεκεῖ ἄνωθεν κ' ἔσω.

Ἀπὸ τῶν ἐκεῖ ἀνωτέρω που μερῶν (τῆς κινήσεως νοουμένης πάντοτε ὀριζοντίας) : Ἀπακειάνθεν-κ' ἔρθεν κ' ἐδέβεν.

*ἀπεκεῖ-ἄνωθεν-κι ἄνω ἐπίρρ. ἀπακειάνθεν-κιάν' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπεκεῖ ἄνωθεν καὶ ἄνω.

Ἀπὸ τῶν ἀνωτέρω ἐκεῖ μερῶν πρὸς τὰ ἄνω : Ἀπακειάνθεν-κιάν' ἐξέβεν ἅπ'αν 'ς σὸ ραδὶν.

*ἀπεκεῖ-ἄνωθεν-μέρου ἐπίρρ. ἀπακειάνθεν-μέρ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῶν ἐπίρρ. ἀπεκεῖ ἄνωθεν καὶ μέρου, δι' ὃ ἰδ. μέρος.

Ἀπὸ τὸ ἐκεῖ ἐπάνω μέρος : Ἀπακειάνθεν-μέρ' ἐφόρτωσα τὸ μουλάρ' ξύλα.

ἀπεκεῖ-ἀπάνω ἐπίρρ. κοιν. ἀπακειάπ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπατῶειπ' Πόντ. (Ὁφ.) ἀπατῶειχαμπ' Πόντ. (Ὁφ.)

ποκειδεαπάνω Κύθηρ. ποκειδεαδάνω Κύθηρ.

Ἐκ τῶν ἐπίρρ. ἀπεκεῖ καὶ ἀπάνω. Ὁ τύπ. ποκειδεαπάνω ἔχει α' συνθετ. ἐκ τοῦ τύπ. ἀποκειδέ, δι' ὃ ἰδ. ἀπεκεῖ.

